

Sygn. akt VII K 1212/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszewska-Sobczyk

Protokolant: Joanna Stefan

przy udziale prokuratora Prok. Rej. Michała Choromańskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016r., 21 marca 2016r.

sprawy **A. P.**

urodz. (...) w S., syna K. i Z. z d. M.,

oskarżonego o to, że:

I w dniu 24 sierpnia 2015 roku w O. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki badań: I-1,37 mg/l, II-1,35 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu)

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

II w dniu 24 sierpnia 2015r. w O. przy ul. (...) poprzez szarpanie za ręce naruszył nietykalność cielesną P. S. w związku z podjętą przez niego interwencją na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi i porządku publicznego, ponadto w tym samym miejscu i czasie usiłował naruszyć nietykalność cielesną w/w pokrzywdzonego poprzez uderzenie rękoma, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na upojenie alkoholowe oraz postawę obronną P. S.

tj. o czyn z art. 217a kk

orzeka

I. na podstawie art.66§1i §2 kk oraz art.67§1 kk postępowanie karne w stosunku do **A. P.** warunkowo umarza na okres 3 (trzech) lat - tytułem próby,

II. na podstawie art. 67§3 kk orzeka od A. P. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzeka wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch),

III. na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2015r,

IV. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 100 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 1212/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2015 roku A. P. chciał zaparkować swój pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) na parkingu przy ul. (...) w O.. Wymieniony wcześniej z uwagi na brak miejsc wolnych parkingowych pozostawił go kilka metrów dalej.

A. P. podjechał samochodem w pobliże parkingu, uderzając w płot, następnie wycofał pojazd, uderzając z kolei w drzewo. Zachowanie to zauważył stojący w pobliżu P. S., który podszedł do wymienionego, chcąc sprawdzić co się dzieje, czy np. kierowca nie zasnął. Gdy zbliżył się do kierującego zorientował się, iż ten znajduje się pod wpływem alkoholu. W związku z powyższym P. S. otworzył drzwi od strony kierowcy i próbował zabrać kluczyki od pojazdu, aby uniemożliwić kierującemu dalszą jazdę. Kluczyki znajdowały się w stacyjce. Gdy P. S. próbował je wyciągnąć A. P. uniemożliwiał mu to, szarpiąc go za rękę.

P. S. telefonicznie wezwał Policję na miejsce zdarzenia, do jej przyjazdu pilnując A. P., który w międzyczasie wysiadł z pojazdu i próbował uderzyć P. S., co jednak nie udało mu się z uwagi na spożyty wcześniej alkohol. Wymieniony miał problemy z utrzymaniem równowagi, nie był w stanie zadać precyzyjnego ciosu, nie trafiając P. S., który uchylił się od jego ciosu.

Gdy na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji A. P. zachowywał się spokojnie, nie utrudniał prowadzonych z jego udziałem czynności.

Wymieniony został poddany badaniom na zawartość alkoholu, które wykazały u niego o godzinie 17.05- 1,37 mg/l, o 17.22- 1,35 mg/l, o 18: 24-1,15 mg/l, o 18.43-1,15 mg/l, zaś o 19.20-1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: protokół z badania stanu trzeźwości k: 5,6, częściowo wyjaśnienia A. P. k: 76v , zeznania P. S. k: 83v-84, K. W. k: 77-77v, C. O. k: 77v).

Oskarżony **A. P.** przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów tj. do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, natomiast nie przyznał się do drugiego z nich, wskazując, iż nie usiłował i nie miał zamiaru naruszyć nietykalności cielesnej P. S.. Wskazał, iż nie miał nawet takiej możliwości, bo wymieniony podszedł do jego samochodu, który zaparkował i zapukał od strony kierowcy. Oskarżony tworzył okno, a wtedy P. S. wyjął kluczyki ze stacyjki i zablokował samochód autopilotem. Przy naciśnięciu autopilota pas osoby znajdującej się wewnątrz blokuje się i oskarżony został zablokowany, nie mając możliwości wyjść. Błędnie ocenił sytuację, iż został napadnięty, bo miał kiedyś podobny przypadek, w związku z czym zaczął dzwonić do znajomej i szukać pomocy. W tym czasie P. S. wszedł do wnętrza auta, odbierając mu komórkę, odblokował samochód i przytrzymał go, a niebawem przyjechała Policja. Nie wychodził z auta, ani nie atakował świadka. Niewątpliwie był zdenerwowany. Wskazał też, iż świadek wyjął kluczyk ze stacyjki, gdy silnik był wyłączony, a kluczyk w pozycji „zero”. Chciał wyjść, opuścić pojazd, nie zamierzał jednak dalej kontynuować jazdy. Wskazał, iż gdy podeszli do niego policjanci nadal siedział w aucie. Jest pewien, że nie uderzył rękoma P. S. w czasie całego zdarzenia, natomiast bronił się przytrzymując komórkę.

(wyjaśnienia oskarżonego k: 76v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarę w zakresie w jakim przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów tj. do kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, albowiem korespondowały one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków oraz protokołami z badania stanu trzeźwości.

Powyższe protokoły wskazywały, iż u oskarżonego stwierdzono o godz. 17.05- 1,37 mg/l, o 17.22- 1,35 mg/l, o 18: 24-1,15 mg/l, o 18.43-1,15 mg/l, zaś o 19.20-1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Protokoły te zostały sporządzone przez uprawnione osoby, po przeprowadzeniu stosownych badań oskarżonego na urządzeniu Alkosensor (...) i Alkometr (...), tak, iż w ocenie Sadu brak podstaw do kwestionowania powyższych dokumentów.

W ocenie Sądu natomiast jedynie częściowo na wiarę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego co do drugiego z zarzucanych mu czynów tj. czynu dotyczącego naruszenia nietykalności cielesnej P. S.. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie w jakim oskarżony przyznawał, iż świadek ten podjął interwencję mającą na celu zatrzymanie go i odebranie mu kluczyków od samochodu, jak również przyznawał, iż bronił się przed wymienionym.

Natomiast w zakresie w jakim oskarżony zaprzeczał, aby naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego szarpiąc go za ręce, czy usiłując go uderzyć, Sąd odmówił wiary jego wyjaśnieniom, albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z zeznaniami P. S..

Należy mieć przy tym na uwadze, iż oskarżony w czasie popełnienia przedmiotowego czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości, jak sam przyznawał był zdenerwowany całym przebiegiem zdarzenia, co więcej podawał, iż bronił się przed pokrzywdzonym, a zatem mógł on w zdenerwowaniu nie zapamiętać wszystkich swoich zachowań wobec pokrzywdzonego, w szczególności dotyczących szarpania go za ręce, czy próby zadania mu uderzenia.

Sąd w pełni dał natomiast wiarę relacji P. S., który w złożonych zeznaniach opisał okoliczności w jakich zetknął się z oskarżonym, wskazując na podjętą interwencję i opisując agresywne zachowanie oskarżonego wobec jego osoby. Wymieniony podawał m.in., iż stał na parkingu, gdzie oskarżony podjechał swoim samochodem uderzając w płot, a następnie cofając się i uderzając w drzewo. Gdy do niego podszedł zauważył, że oskarżony jest pijany. Chciał mu zabrać kluczyki, ale on nie chciał ich oddać. Wezwał Policję. Próbował mu zabrać kluczyki, które były w stacyjce, otwierając drzwi od strony pasażera, wtedy oskarżony złapał go za rękę, aby uniemożliwić mu wyjęcie kluczyków, próbował go też uderzyć pięściami, po tym jak już wysiadł z samochodu. Nie był jednak w stanie tego zrobić, gdyż ledwo trzymał się na nogach.

W ocenie Sądu powyższe zeznania były spójne, logiczne, korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponadto pochodzą one od osoby obcej dla oskarżonego, która przypadkowa znalazła się na miejscu zdarzenia, tak, iż brak jakichkolwiek podstaw, aby zeznaniom jego odmawiać wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały również zeznania funkcjonariuszy Policji K. W. i C. O., którzy przeprowadzali interwencję na miejscu zdarzenia, składając zeznania na okoliczność jej przebiegu.

Z zeznań ich wynikało, iż zgłoszenie dotyczyło nietrzeźwego kierującego, którego ujął świadek. Wymienieni wskazywali przy tym zgodnie, iż w momencie gdy przybyli na miejsce zdarzenia oskarżony i świadek znajdowali się już poza pojazdem. Oskarżony siedział na chodniku, a świadek go pilnował. Świadek opowiedział, że kierujący wyjeżdżając z miejsca parkingowego uderzył w ogrodzenie, a potem przy cofaniu w drzewo. Zachowanie to zaniepokoiło świadka, który podszedł do samochodu i zauważył, że pan siedzący za kierownicą prawdopodobnie jest nietrzeźwy. Oskarżony miał problemy z poruszaniem się, był nietrzeźwy. Wynik badania był pozytywny, czyli, że spożywał alkohol. Jak wskazał K. W. pytali oskarżonego czy kierował tym pojazdem i dlaczego to zrobił, na co odpowiedział im, że wcześniej nie miał miejsca parkingowego i postawił auto 4,5 metrów dalej i chciał je jedynie przestawić. Po ich przyjeździe oskarżony nie był agresywny. Świadek opowiada im, iż wcześniej oskarżony próbował się szarpać i wrywać.

Zeznania ww osób w pełni zasługiwały na wiarę, były one spójne, logiczne, korespondujące wzajemnie pomiędzy sobą, jak i z pozostałymi zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań P. S., pochodzą też od osób obcych dal stron, które ze sprawą zetknęły się jedynie przy okazji wykonywania czynności służbowych, ponadto za wiarygodnością złożonych przez nich zeznań dodatkowo przemawia wykonywany przez świadków zawód funkcjonariuszy Policji.

Mając zatem na uwadze podniesione wyżej okoliczności Sąd uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał pełne podstawy do przyjęcia, iż A. P. w dniu 24 sierpnia 2015 roku w O. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki badań: I-1,37 mg/l, II-1,35 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), którym to zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a§1

kk, jak również dopuścił się czynu z art. 217a kk w ten sposób, iż w tym samym miejscu i czasie poprzez szarpanie za rękę naruszył nietykalność cielesną P. S. w związku z podjętą przez niego interwencją na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi i porządku publicznego, ponadto w tym samym miejscu i czasie usiłował naruszyć nietykalność cielesną w/w pokrzywdzonego poprzez uderzenie rękoma, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na upojenie alkoholowe oraz postawę obronną P. S., a wina jego odnośnie obu ww czynów nie budzi wątpliwości.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w sprawie zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego.

Czyny, których dopuścił się wymieniony zagrożone są karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch, w świetle zaś zgromadzonego materiału dowodowego, okoliczności ich popełnienia nie budzą wątpliwości.

Ponadto jak wynika z karty karnej oskarżonego jest on osobą niekaraną, w toku prowadzonego postępowania, w szczególności w głosach końcowych stron wyraził on skruchę i żal, przyznając, że popełnił ogromny błąd, który może spowodować, iż całe jego życie legnie w gruzach.

Należy mieć przy tym na uwadze, iż wymieniony jest pracownikiem naukowym, prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma na utrzymaniu małoletniego syna, wydanie wobec niego wyroku skazującego miałoby zatem dla niego bardzo poważne konsekwencje, łącznie z możliwością utraty przez niego zatrudnienia, z czego oskarżony w pełni zdaje sobie obecnie sprawę i jak podnosił bardzo żałuje swego zachowania.

Należy też przyjąć, iż wina oskarżonego i społeczna szkodliwość popełnionych czynów nie są znaczne. Materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż wymieniony prowadził pojazd na odcinku dłuższym niż wskazywane przez niego funkcjonariuszom Policji kilka metrów. Również pokrzywdzony P. S. nie doznał na skutek zachowania oskarżonego jakichkolwiek obrażeń.

Okoliczności zdarzenia wskazują przy tym, iż mogło ono mieć charakter jednostkowy, nie świadcząc o demoralizacji oskarżonego, a wręcz przeciwnie, jego dotychczasowy sposób życia i postawa w czasie prowadzonego postępowania uzasadniają przyjęcie, iż wobec wymienionego jak najbardziej zasadne jest skorzystanie z możliwości warunkowego umorzenia postępowania.

Mając zatem powyższe na uwadze w oparciu o przepisy art. 66§1 i 2 kk, art. 67§1 kk Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego A. P. na okres 3 lat tytułem próby.

Ponadto Sąd na podstawie art. 67§3 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 2, mając tu na uwadze, iż wymieniony popełnił czyn z art. 178a§1 kk.

Zgodnie z art. 63§4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2015r.

Sąd obciążył też oskarżonego kosztami sądowymi, w tym kwotą 100 zł tytułem opłaty, mając tu na uwadze, iż wymieniony pracuje, a osiągnany przez niego dochód pozwala mu na uiszczenie tychże kosztów.